

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumerează și la poște și la librării.

În România:

la d-nul Carol Schuler în București, strada Labirint nr. 4

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Crisa.

(*) Ori care ar fi sfârșitul crizei, un lucru este înverdat: nu s'a întâmplat nici chiar la Serbia, ca un prim-ministru să se arete atât de necioplit, încât să provoace criză în felul celeia, care — grație baronului Bánffy — ține în agitație acum nu numai întreaga Ungarie, dar și străinătatea. Pentru că faimoasa declarație dela 1 Maiu a lui Bánffy este o declarație de război la adresa Vaticanului, este o insultă pentru Agliardi, diplomatul abil al Romei.

Își poate închipui ori-cine mirarea ce va fi produs în străinătate Bánffy, dând lecție de purtare politică lui Agliardi. Un fost fișpan, pașă în Ardeal, când pe istețul diplomat, care a tratat cu Bismarck și a dus la bun sfârșit un diferend atât de mare, cum fusese conflictul religios-cultural dintre Germania și Vatican!...

Și Ungurilor le este rușine de prostia bánffyiană!

Dăm în altă parte a ziarului nostru amănunte despre criză. Aci vom aminti numai atât, că în adevăr criza s'a născut dintr-o „hepricere” mai adâncă în cele diplomatice a lui Bánffy. Dinsul scrisese adecă contelui Kálnoky, că atitudinea observată de nuntial papal cu ocazia călătoriei sale prin Ungaria a întărit poziția opoziției și a îngreunat soarta proiectelor bisericești în Casa Magnaților. Ar dori deci ca să se facă o reclamație la Stul Scaun, care să atenueze apoi impresia lăsată de nuntial. Ii scrie totodată, că în privința călătoriei prin Ungaria a nuntialului, se prepară o interpe-lație, la care el ar voi să răspundă. Kálnoky răspunde peste câteva zile. Declară, că dacă așa ar sta lucrurile și Bánffy îi va comunica faptele, el va fi dispus a reclama la Roma. Bánffy însă — scrie „Magyarország” dela 5 Maiu — nu numai că nu a așteptat până se face reclamația și eventual afacerea se inițiază pe cale diplomată, dar nici lui Kálnoky nu i-a comunicat faptele, care se serve de temeiul unei intervențiuni diplomatice. Ci s'a pus și în plin parlament a atacat în chip neobișnuit de aspru în relațiile internaționale pe reprezentantul Curiei dela Roma.

Se înțelege, având astfel de coleg, Kálnoky s'a declarat că nu mai poate conduce departamentul externelor, deoarece dinsul nu este pentru un război contra Vaticanului. Și-a înaintat deci demisia.

Din parte-i Bánffy a spus altă-ieri unui corespondent al ziarului „Wiener Tagblatt”, că a venit la Viena pentru a-i se da satisfacție, ear' de nu, își va da și el demisia.

Ear' foile sosite azi spun, că în urma comunicatului publicat de „Politische Correspondenz”, relațiile dintre Kálnoky și Bánffy s'au înăspriat atât de mult, că deși e de două zile în Viena, Bánffy nu s'a văzut cu Kálnoky.

Monarchul va trebui deci să aleagă între acești doi consilieri ai sei.

„Magyarország” — care în decursul de când a izbucnit criza s'a dovedit ziar foarte bine informat — spune că „atât căderea lui Kálnoky cât și a lui Bánffy este lucru hotărât la Curte”.

„Hazánk”, care deasemenea are legături cu bărbății dela Curte, scrie:

„Cântărind rece lucrurile, e posibil să ajungem la părerea, că criza dublă nu va avea de urmărire primirea imediată a demisiunilor. Este, adevărat, mai mult ca probabil, că Bánffy a pierdut încrederea Coroanei, singura lui îndreptățire de a guverna. Se știe însă și aceea, că Monarchul își cumpenește mult faptele și că dacă e vorba să concedieze persoane, o face cu multă discreție. Căderea lui Wekerle de pildă era hotărâtă cu luni de zile înainte ca să se întâmple. Tot așa baronul

Bánffy va pute să guverneze cu prestigiul pierdut deja încă săptămâni de zile, până să-l ajungă soarta, pe care o merită”.

Că deocamdată Monarchul va căuta să aplaneze diferentul fără a jertfi pe unul din consilierii sei, reese și din următoarea telegramă, pe care am primit-o azi înainte de ameză:

„Viena, 6 Maiu n. Audiența ministrului-president Bánffy la împăratul a ținut peste jumătate de cias. Despre rezultat se vorbește atata, că Monarchul a primit pe Bánffy foarte grațios și s'a exprimat în sensul, că aplanarea amicală a diferentelor poate și trebuie să se întâmple. În această direcție se țin acum negocieri, la care officium boni viri stă în mâine ministrului a la terre, baronul Jósika”.

Nu e puțin caracteristic pentru felul de a gândi și a face politică a Ungurilor și faptul, că pentru a face presiune asupra Monarchului, guvernamentalii amenință în foile lor, că dacă nu i-se dă satisfacție lui Bánffy, cel „care a apărut autoritatea statului ungar contra ori-cărei ingerențe străine”, mamei lui se vor face... kossuthiști.

Amenințarea este atât de obraznică, încât însași „Budapesti Hirlap” dela 5 Maiu scrie într'un articol de fond:

„Trebuie să declarăm, că ni-se pare o tratare frivolă și ușuratică a chestiei, când vedem în foile guvernamentale spunându-se, că comunicatul semi-oficios a atacat nu pe Bánffy, ci autoritatea ministerială, ba — după-cum scrie tot un ziar guvernamental — e atacată nația mghiară, și că dacă pentru aceasta nu ni-se dă satisfacție, se trecem toți în partida stângă extremă. Cum? dacă Bánffy nu primește satisfacție pentru prostiile sale, se trecem cu mic cu mare în partida stângii extreme?”

„Ce fel de morală politică e aceasta, ce principiu, ce consecvență și ce interes politic se intrupează în acest apel?”

Guvernamentalii vor să facă deci tot ca pe vremea lui Wekerle.

L-au impus atunci cu puterea. Nu mai pe câteva luni însă!

Așa se va întâmpla și acum.

Episcop pentru Românii macedoneni. „Neue Freie Presse” publică din București următoarea depeșă:

„Se dă ca iminentă rezolvirea ultimelor formalități privitor la numirea unui episcop ortodox român, care se depindă de metropolitul din București”.

„Vaterland” de Duminecă publică un articol foarte interesant asupra stărilor, ale căror cursuri le-a desvilit într'un mod atât de brutal incidentul Agliardi-Bánffy. Vom traduce acest articol în numărul nostru de mâine. El caracterizează bine tendința maghiară de a se instăpâni și asupra politicii externe a monarhiei.

El însuși mărturisește — cumințenia. Cătră un colaborator al ziarului „N. Fr. Pr.” care a interviewat pe Bánffy acesta a zis între altele: „Astăzi — zice — călătoria nuntialului nu mai are actualitate; astăzi e vorba de altceva, mai important: este poziția guvernului ungar, care e în joc. Și de aceea criza aceasta este cea mai serioasă și cea mai importantă din câte s'au produs dela 1867 încoace. La celelalte crize era vorba, de fel de nume are să poarte cutare cabinet, peste tot era vorba de persoane și partide; acum însă avem înaintea noastră un conflict între guvernul ungar și guvernul comun, conflict care se raportează la poziția guvernului ungar față cu guvernul comun”.

Demonstrația catolicilor. În ședința de Vineri a Casei Magnaților a făcut mare senzație, că atât prelații cât și fruntașii catolici mirenii au lipsit demonstrativ dela ședință. Au vrut și pe această cale să se arate indignarea față de guvern, care a insultat pe Agliardi. Se crede că Vaszary va lua cuvântul cu

ocazia discuției proiectului de legi religioase și va apăra pe muțul papal, care a fost atacat de Bánffy mai ales pentru cuvintele ce a rostit ca oaspe al primatului.

Canoanele și politica.

„Cliricii cei-ce cu pricinuire de varvaricească năpădire sau altfel oare-cum din întâmplare strămătându-se, când va înceta despre dinșii nevoia sau năvălirile varvarilor, pentru care au fost fugit, earși la bisericile lor poruncim să se întoarcă” —

Sinodul al VI-lea ecumenic, canonul al 18-lea.

Înaltpreasfințitul arhiepiscop și metropolit Dr. Miron Romanul, apăsător de grija pentru biserica sa și a noastră a tuturor greco-orientalilor, a socotit, într'u sa înțelepciune și pentru abaterea primordilor, să reimprespăteze două canoane, al 6-lea și al 81-lea din așa zisele ale Sfinților Apostoli.

Dacă înaltpreasfințitul arhiepiscop și metropolit Dr. Miron Romanul ar reimprespăte și celelalte canoane, dar' toate, toate, multe burneni rele ar pute să stirpească din biserică, dar' — și multe conflicte ar produce. Pentru-că, lăsând cele mai importante la o parte, atunci înaltpreasfințitul Dr. Miron Romanul nu ar mai îngădui, de pildă, nici măcar o reprezentare teatrală de diletanți români, pentru-că al 62-lea canon dat în al VI-lea sinod ecumenic a oprit și pe clerici — care, la din contră, se „caterisează” — și a oprit pe mireni — care, altfel se „aforisează” — ca „nici cu maște comicești, sau satiricești, sau tragicești se (nu) se îmbrace”; atunci înaltpreasfințitul Dr. Miron Romanul nu ar mai îngădui ca cineva să iee o fată, ce a fost odată logodită cu altul, deoarece același sinod ecumenic a zis în al 98-lea canon că: „preacurvie” a te logodi cu logodnică, căreia altul i-a dat odată „inelul și sărutarea obicinuită”; atunci înaltpreasfințitul Dr. Miron Romanul ar interzice chiar și mănăstirea de cărtăboși de sânge, pentru-că același sinod ecumenic a hotărât în al 67-lea canon că nu pot mânca creștinii, dacă „sângele de ori-ce vită, cu oare-care meșteșug îl fac de mâncare”.

Și așa mai departe...

Dela cele mai serioase conflicte cu statul și până la conflictul comic cu bieții credincioși, care abia apucă să vină crăciunul cu ai sei mustoși cărtăboși — pace nu ar mai fi în arhiepiscopie!

Canoanele nu fac totdeauna pace, ele fac și vrajbă și aceasta o fac pentru-că ele rămân cum sunt, neatinse trecând pe de-asupra vremurilor, ear' vremurile trec și se schimbă și potrivala se pierde foarte des, ear' din nepotriveala, care este îndărătnică, vrajbă se naște. Vrajbă sfântă, nu-i vorbă, dar vrajbă...

Și nu vrajba poate fi gândul bisericeii lui Christos, care însași trebuie să chibzuiescă, prin capii sei, din ce se mai lase și la ce se țină morțiș, pururea însă gândind ca ori de lasă ori de nu, ea tare să rămână, nu capii ei se fie ori să voiască a fi tari și ea, bătută de multe vinturi, să slăbască!

Și prin urmare nu în contra reimprespătării canoanelor vom fi noi cei păstoriți, ci noi cerem numai ca reimprespătarea să ne fie evident necesară și mai ales impusă de mântuirea sufletului nostru celui mult ispitit de lume.

Căci zadarnică nu ar trebui să fie nici-odată și totuși zadarnică va fi reimprespătarea, când ea nu va pute sărbi în mintea și inima noastră cuprinse de altfel de gânduri și simțiri, care adă în noi un ecou mai puternic decât un muced canon fără de actualitate.

Și, pare-mi-se, tot așa de zadarnică a fost reimprespătarea din sinodul nostru arhiepiscopescan a canoanelor 6 și 81 apostolicești, precum și la vremea sa

a ducerea lor zadarnică a fost pentru multă lume. Căci știm doară, că o parte de lume nu le-a ascultat și sinodul local Constantinopolitan (I-II. canon 11) a trebuit să le imprespăteze și el, ca să aibă „cuvincioasă ascultare” pe viitor.

Și noi greco-orientalii din Ardeal, da-vom „cuvincioasă ascultare” celei mai proaspete reimprespătări făcute în mijlocul nostru, în sinodul bisericii noastre?

Da-i-vom, oameni buni?

Eu zic: nu putem să-i dăm: pentru-că ele nu cuprind poruncile pe care I. P. S. Sa Metropolitul și venerabilul consistor al bisericii gr.-orientale ardelenesti le-au scos din ele (cum ai scoate apă din petri).

Și deoarece-ce teologii noștri nu s'au sculat încă să-și apere capul și libertățile lor, ci au tăcut până azi — vorbire-ar de-acum înainte! — eată, am deschis în cărțile sfinte, cetit-am canoanele și tălcuirea lor și am găsit că în această chestiune tocmai canoanele nu ne poruncesc cu nimic să dăm ascultare înaltpreasfințitului cap al Sinteii Bisericii noastre gr.-or.

Ear' cine are urechi de auzit să auză și ce voiu fi uitat eu ori eu nu voiu fi știind, să le scrie cei-ce mai puțin uită și mai multe știu.

G. Bogdan-Duica.

Biserica în pericol.

Dela înălțimea tribunei arhieresti, de unde dascalii bisericii chemați sunt a propovădui creștinilor mântuitoarele perceptive ale credinței, speranței și carității evanghelice, ni-s'a dat incidentul dureros, ca să auzim lucruri streine de morală creștină și de învătura bisericii din chiar rostul primului arhieru, precum: îndoeala și scepticismul, desnădăduirea și turburarea sufletescă.

E vorba de cuvântarea I. P. S. Sale arhiepiscopului și metropolitului Miron, dela deschiderea sinodului arhiepiscopescan, în care ne dă următoarea iconă despre situațiunea internă a bisericii sale:

„În decursul timpului, de când sunt chemat să stau în fruntea arhiepiscopiei noastre, m'am desbrăcat de multe iluziuni ce mi-le făceam în etatea mai, vigoroasă, contând la o însuflețire generală și durabilă pentru interesele bisericești, și în cele din urmă am aflat, că instituțiunile noastre bisericești create prin statutul organic, n'au produs rezultatele, care le-au avut în vedere întemeietorii lor, ca adecă biserica noastră ortodoxă națională să se consolideze și întărească prin participarea în măsură mare a elementului clerical și laumean la dirigerea afacerilor bisericești. Am reflectat și alta-dată la răul, ce se încuibă în sinul sînteii noastre biserice, parte sub specia de indiferentism, cătră interesele acesteia, parte ca spirit de partid... legăturile interne de credință și de disciplină sunt slăbite în măsură mare mai ales prin o răceală față cu ortodoxia și prin o cochetare cu alte elemente...”

Cărmaciul, va să zică, care nemăsurându-și forțele sale, a luat cărna, ca să conducă naia bisericii pe oceanul bătut de vânturi, căci naie neconținut bătută de valurile furtunelor este biserica după S. Chrysostom, văzând marea turbându-se și naia amenințată de valuri, căzut în desperare și, presimțind apropierea catastrofei, cearcă să pună toată răspunderea naufragiului în sarcina bieților călători.

Furtunile însă, cari se ridică asupra bisericii, nu vin totdeauna din afară, ele izbucnesc și în lăuntru, zice Chrysostom.

Și aci este locul, ca să întrebăm, oare cercat-a I. P. Sa izvorul furtunelor și al turburărilor, care sub specia de indiferentism, spirit de partid, răceală față cu ortodoxia etc., angustă biserica?

„Eu n'as pute să ved acest izvor”, zice Sf. Ioan Gură-de-aur în epistola sa cea 2-a

pre preoție, „decât în lipsa de circumspecțiune și puțină băgare de seamă a celor alegeri de episcop. Trebuie să fie foarte tare capul ca să coregă dispozițiunile deprăvate, ce ridică la părțile inferioare, și să le oprească de a turbura armonia. Dacă capul este fără energie, spre a risipi vaporii făcatori, ce se urcă în creeri, îndată va bolnăvi, abătut și va perica toa celelalte”.

„Se ridică la demnitățile bisericii fiind: ce ar trebui excluse pentru totdeauna din sanctuar. Dar' nu numai să aleg indivizi neyrednici, ci să resping cei buni. Ce rezultă din această purtare? Eată ce rezultă: turma lui Christos nu găsește nicăieri măgăliere nici pace”. Indignat pentru această disordine, deamă de o mie de ori fulgerile cerului, marele dascăl și ierarh al bisericii exclamă: „Marire ție, Dumnezeu! Da, marire ție, adăncul mistovirii! vistier răbdării! Oameni, cari prin favoarea numelui tău s'au ridicat din miserie și obscuritate la înălțimea onorilo, abuzează de binefacerile tale chiar contra ta!”

Douăzeci de ani, de când I. P. S. Sa metropolitul Miron a primit moștenirea marei lui Andrei, și în loc de consolidarea întăririi bisericii, drept rezultate a activității (ori mai bine zis, neactivității) sa constată în față sinodului arhiepiscopescan decăderea morală în biserică, indiferentismul, spiritul de partid, răceala față cu ortodoxia etc. pentru-că turma lui Christos sub arhipăstoria sa n'a găsit nici măgăliere nici pace.

„Păstorul cel bun sufletul seu își pune pentru oi, eară năimitul, când vede lupul venind, lasă oile să fugă, pentru-că este năim și nu are grije de oi, și lupul le răpește pe ele”. Dacă I. P. S. Sa metropolitul Miron a fi acel bun păstor, care își pune sufletul pentru oi, de sigur nu ar avea motive a se plângă că lupul răpitor sub formă de indiferentism și spirit de partid s'a vîrît în turma sa. De reze însă, că în activitatea sa arhipăstorală vedem reogindat mai mult rolul năimital din evanghelie și în purtarea sa „temere pusilanimă, care după S. Chrysostom nu se cuvine, decât celor mai diurnă dintre sclavi, lipsa de o sfânt libertate, un zel exopert de mustrare contra celor răci, ear' asupra celor cari sunt avuți și la putere nici a nu deschiide gura”.

În administrațiunea biserice, timp de douăzeci de ani I. P. S. Sa n'a făcut nimic pentru consolidarea și întărirea ei. Lăsă neamintit câmpul literaturii eclesiastice cătăta zel cultivat de Șaguna, ear' astăzi cu totul neglijat și părăsit. Dar' activ și de extremă energie este Preasfinția Sa de câte-ori e vorba ca să execute poruncile stăpănitorilor. Și le execută chiar în contra intereselor și drepturilor autoomice ale bisericii naționale, acela, care dator este a se pune mai virtos lui Dumnezeu decât oamenilor.

„Cine intră în sacerdoțiune trebuie să-și împlinească datoriile ori cătar fi persecutat și chiar cu riscul de a fi destituit din această autoritate. Această dispozițiune este conformă cu creștinii, cari sunt încredințați că nu este nici un merit și glorie pentru o injustă spoliare, ci meritul și gloria este pentru un exercițiu onorabil al autorității episcopale. Și când un episcop este victima unei violențe, care îl depune, pentru-că nu și-a degradat demnitatea sa, nu și-a înjosit caracterul seu, ce a câștigat? Pentru capul seu a câștigat aureola unei mari glorie”. (S. Chrysostom: De sacerdotio.)

Eată! Excelență! principiile mărețe de care se povățuesc adevărații ierarhi ai bisericii în dirigătoria lor, ierarhii cari știu pune datoria și chemarea lor mai presus de scaunele, care le ocupă! „De voește împărăteasa să mă exileze, exileze-mă”, zicea Sf. Ioan Gură-de-aur când îl scoate din Constantinopol; „de vrea să mă herestruască, herestruască-mă, pe mine mă îmbărbătează și apostolul, care zice: de-aș fi plăcut oamenilor, n'as fi slăgia lui Christos; mă înarmează și prorocul David zicând: vorbiam împotriva

Că exemplele marilor ierarhi și luminători ai bisericii, pentru I. P. S. Sa metropolitul Miron, nu sunt normative în exercițiul autorității sale ierarhice, este un lucru de mult constatat, și nu ne surprinde deloc. Dar' cu atât mai mult ne surprinde îndrăzneala I. P. S. Sale de a deduce pe contul jurisprudenței canonice astfel de principii și regulile din legile canonice ale bisericii, cari exclud cu desăvârșire amestecul sau participarea clerului în politica militantă.

Aceasta dovedește nu numai că I. P. S. Sa nu-și pricepe înalta chemare, ci că are tendințe chiar contrare intereselor bisericii, căci nu se poate închipui ca biserica militantă să se oprească clerului a face politică militantă?

Astfel de opreliște nu există nici în canoanele bisericii, fiindcă ea ar fi în contradicție cu chemarea preotului, care dator este a îngriji deopotrivă de fericirea vremelnică ca și de cea vecinică a creștinilor. Și noi datori săntem a respinge cu toată hotărârea explicarea și aplicarea eronată și falsă a canoanelor la casurile concrete ale părintelui N. Cristea și profesorilor Dr. Barcianu și Comșa.

Canioanele citate de I. P. S. Sa (6 și 81 apostolești) nu opresc preoților a face politică, ci stabilesc principii incompatibilității, ca cel-ce odată a intrat în cler, adevărat o funcțiune bisericească să nu poată purta și o funcțiune civilă sau lumească, pentru că nime nu poate servi la doi domni.

Dacă I. P. S. Sa ar fi cetit îndrumarea dela tălcuirea can. 6 ap. în Pidalion „cetește și canioanele însemnate la margine unite cu acesta” și apoi ceea ce cu atențiune can. 81 apost. și can. 7 al sinodului IV. ecumenic, ar fi văzut, că într'adevăr canioanele nu opresc participarea preoților la mișcările și acțiunile politice ale poporului, ci opresc „a se pune pe sineși (Episcopul sau presbiterul) în ocărmuire publică”, hotărând lămurit că „cei-ce odată în cliros s'au rinduit, nici la oaste, nici la dirigătorie lumească să nu vină”. (Can. 81 opost. și can. 7 IV.)

Canioanele asadar nu interzic politica militantă preoților, ci ocuparea funcțiilor sau dirigătoriilor lumesci, ca incompatibile cu dirigectoria preoțească.

Sfârșesc cu atâta astă-dată, ținând că este de-ajuns pentru a semna pericolul, ce amenință biserica.

Amănunte asupra crizei.

Privitor la acțiunea îndreptată în contra nuntului Agliardi, „Budapesti Hir-lap” dela 4 Maiu publică din pana unui preot fruntaș următoarele:

Dela cine a pornit acțiunea îndreptată în contra nuntului, se poate ușor constata chiar și numai din contemplarea corectă ale împrejurărilor externe. În 19 Aprilie, când a sosit Tisza Kálmán la Oradea-mare, la întimpinarea lui au eșit la gară vice-comitele, primarul orașului, funcționarii dela comitat și personagiile mai influente ale partidului liberal. De o astfel de primire demult n'a avut el parte, ceea ce la timpul său au afirmat-o chir și foile puse la dispoziția lui. Și el nu s'a dus decât la o adunare a district. bisericești reformat din Salonta-mare. Din întâmplare so sirea și ovațiunile făcute lui, au avut loc toc-mai cu două zile mai înainte de so sirea nuntului. La întimpinarea nuntului nu s'au prezentat oficios însă nici comitele, nici vice-comitele, nici primarul și nici un oficial și deci n'au fost invitați nici la

masa cardinalului Sclauch, dată în onoarea nuntului. Urmarea acestora a fost earși, că vorbirele de salut și răspunsurile au rămas nerostite și deci în Oradea-mare politica a rămas neatinsă atât înainte, cât și din partea nuntului. Zilele ce le-a petrecut Agliardi în Oradea-mare și în Budapesta au fost consacrate exclusiv cercetării bisericii și a institutelor catolice, precum și primirii deputaților preoțești. Dar' când a plecat nuntul la Viena, Tisza Kálmán a plecat și el la Alba-regală, unde a rostit cuvântarea sa repetată și în ședința dela 27 Apr. a parlamentului maghiar, în care cu sinceritatea sa obișnuită a în-cepăt să se plângă de anumite „acțiuni în se-cret.” Deci acțiunea în contra lui Agliardi s'a pornit de aici. Adunarea dela Alba-regală s'a ținut în 24 Apr., ear în ziua următoare s'a ținut consiliul ministerial. Ministrul Br. Fehérváry a plecat la Viena, ear' ministrul br. Jósika a sosit la Budapesta, și la tot cazul intervenirii lor trebuie să atri-buim consensul contelui Kálnoky la pășirea guvernului Bánffy în contra lui Agliardi. Deci ceea-ce i-se atribuie astăzi lui Bánffy, n'a eșit din capul lui!

Dar' că la politica anticatolică s'a alăturat și contele Kálnoky, nu ne putem explica altfel decât, că ministrul de externe Kálnoky s'a năcăjit din cauza nesuccesului misiunii metropolitului din Praga, Schönborn.

În vorbirea dela Alba-Regală se ascunde încă un moment foarte interesant, ce se refe-rește și la politica religioasă a guvernului. Este cu desăvârșire sigur, că guvernul liberal a făcut un proiect de lege după modelul *Kanzelparagraf*-ului german, prin care preoții se opresc dela agitațiunile politice. Acest proiect de lege a fost respins de Maie-statea Sa Monarchul! Tisza Kálmán în urma acestuia ține o vorbire în Alba-Regală, în care spune că nici preoții reformați să nu se indestulească cu atâta, să predice de pe amvon cuvântul lui Dumnezeu, ci să nisească să pătrundă și în familie! Îndreptările sale „și-le termină cu cuvintele: „Nu vorbi, dar' fă!” Cu alte cuvinte aceasta a fost un răspuns la adresa Regelui, că dacă le este permis preoților catolici să facă politică și să agite, să le facă aceste și preoții reformați. Și acum ce vor să facă? Proiectul de lege din chestiune, pe care Maiestatea Sa l'a respins, îl vor intercala în proiectele despre judicatura curială, cu acel scop văzut, ca judecarea curiei cu privire la alegeri să se poată zădărnici.

Deci în dosul a tot ce se face aici, stă politica religioasă a guvernului.

„Fremdenblatt” din Viena, care are legături cu cercurile apropiate de curte, în numărul său mai nou constată, că în declarația ministrului-president maghiar, relativ la nuntul Agliardi, lipsește consecuența și motivarea acusei.

Apoi continuă:

Ministerul de externe a fost aplicat să facă eventuale demersuri la Curia din Roma, dar' aceste demersuri au fost proiectate ca niște acțiuni amicale și discrete. Interpe-lațiunea din parlamentul maghiar și răspunsul dat la momentul de cătră prim-ministrul Bánffy, au adus afacerea la cunoștință publică și îndreptată și astfel față cu Scaunul Sfânt au croit o poziție neplăcută.

Aplanarea afacerii incontestabil gingașe, s'a îngreunat foarte mult, ba putem afirma, că afacerea s'a compromis chiar, ceea-ce la tot cazul este o faptă penibilă.

Semioficiosul „Magyar Ertesítő” a primit din Viena următoarele știri:

Controversiile între Bánffy și Kálnoky sunt mai vechi decât răspunsul lui Bánffy la interpe-lațiunea din parlamentul maghiar. Controversiile aceste nu s'ar fi putut aplana nici la consultările delegaționare.

Bánffy de altfel a declarat, că dacă nu va primi cu privilegiul audienței sale o satisfacțiune cuvenită, el își va da demisia sa și a întregului cabinet.

Nuntul Agliardi a declarat deasemenea, că ori în ce mod se va aplana incidentul cu Bánffy, el își va părăsi postul fără amănare.

Foile maghiare sosite astăzi scriu următoarele:

Ministrul Bánffy sosind la Viena a făcut vizită ministrului comun de finanțe Kállay, cu care a conferit timp mai îndelungat. Tot asemenea a conferit și cu baronul Josika, care la orele 1 și un pătrar a mers în Burg la audiență.

Între ministrii Bánffy și Kálnoky nu este prevăzută nici o întâlnire.

Se vorbește că ministrul Kálnoky își va părăsi postul, ear' urmașul lui va fi Kállay Béni ori Szögyény-Marich László, ministrul plenipotențiar al monarhiei noastre în Germania. În cas dacă Kállay ar deveni ministrul comun de externe, locul lui îl va ocupa banul Croației, contele Khuen Héderváry.

„Vaterland” admite, că Csáky este ur-zitorul prostiei lui Bánffy și că pana a purtat-o un consilier ministerial.

Agliardi s'a exprimat cătră un ziarist că, fiind Papa bolnăvicios și prin aceasta afacerile fiind totdeauna întârziate, el nu a primit încă instrucțiuni. Le așteaptă însă, pentru a pute face apoi oficial recriminațiunile sale. El crede, că dându-se declarațiuni reciproce conflictul se va aplana în mod pacific. Este însă cu totul exclusă și denotă o lipsă de orientare idea, că nuntul ar pute să fie rechemat.

Deputații catolici din parlamentul austriac voiau să facă și ei o interpe-lațiune relativ la diplomația declarațiune a lui Bánffy. În urma comunicatului din „Politische Correspondenz” ei au renunțat la acest gând. Interpe-lațiunea deja scrisă fusese și subscrisă de mai mulți deputați din Tirol, Salzburg, Carintia, Stiria, Austria-de-sus și Carniolia.

„Neue Freie Presse” dela 5 Maiu, scrie între altele: „Aplanarea (conflictului) e îngreunată prin unele împregiurări secundare, la care aparține, și faptul, că comunica-tul din „Politische Correspondenz” a fost scris de însuși contele Kálnoky, și el însuși a dispus publicarea lui, fără să fi cerut pentru acest pas, autorizare din loc mai înalt. Negreșit că ministrul de externe și-a executat hotărârea numai după-ce își înaintase demisia.

„Osservatore Romano”, ziar papal, publicând comunicatul din „P. Correspondenz” zice că și din parte-i poate întâri adevărul lui, deoarece ce la Sf. Scaun roman nu sunt cunoscute reclamațiunile anunțate de Bánffy

Din parlamentul maghiar.

Ședința dela 4 Maiu.

Se cetește darea de seamă despre lucrările la clădirea noului parlament. Între alte interpe-lații

Ugron Gábor nu se învoeste deloc ca printre statuele regilor Ungariei să figureze în noul edificiu și aceea a împăratului Iosif II., a acelui împărat, „care a călcat în picioare constituția ungară, care nu s'a lăsat a fi încoronat”.

Se scoală republicanul de ieri și, de când a căpătat postul gras plătit de custode în Mu-seu, devenit mameluc

Hermann Ottó spre a combate pe Ugron, apărând pe împăratul Iosif ca domnitor tolerant și umanitar. Lui Ugron îi impu-tă că ar fi zis cu privilegiul sărbătorii aniversării a 90-a a nașterii lui Kossuth următoarele cuvinte: „Dar' eu spun, că trebuie pus capăt cultului lui Kossuth, precum și trebuie pus capăt la tot ceea-ce stă în legătură cu Kossuth și numele lui”.

Unde a zis-o asta? În conferența partidului independist și pașoptist; și Károlyi Gábor (conte) a auzit. Acesta confirmă.

Ugron recunoaște, că da, a făcut observații despre cultul lui Kossuth condam-nând „precepuții rușinoase cari se folosesc și abuzează de numele Kossuth (aprobări vii și djen-uri la stânga și stânga extremă); da, a făcut observații asupra faptului ca „mimeni să nu-și acapă pe frunte gloria lui Kossuth drept mărfa de vânzare, ci...” (aprobări vii la stânga extremă) și să nu se folosească de un aume mare pentru scopuri de corțesire, spre a acoperi terpurile politice ale mai mizelești; da, a făcut în clubul independist și 48-ist observația, că nu trebuie tolerat că să se provoace conflict între națiune și coroană numai pentru hatrul unora, cari voesc să se impo-dubească cu nimbul lui Kossuth”.

„Înainte de toate și interesul de căpetenie al națiunii este, să se mențină pentru ea vieța constituțională, desvoltarea în ea cu ajutorul armoniei între națiune și domnitor”. (Aprobării vii la stânga extremă.)

Hermann lîhnește după privilegiu de a se răfui cu Ugron pentru expresia „precepu-te cu numele lui Kossuth”, dar' nu prea îi succede, căci însuși Szilágyi nu-l lasă a vorbi decât o minută, în „chestie personală”.

Revista politică.

(Armenia). Știrile din Constantinopol spun, că reprezentanții diplomați ai Angliei, Rusiei și Franței au înaintat sublimiei Porți o notă colectivă, în care-i dau sfat de a introduce câteva reforme din cele mai necesare și urgente în cele cinci districte din Asia-mică, locuite de Armeni, anume: Erzerum, Musch, Van, Bitlis și Erzindjan. Pe lângă guvernori turci ai acestor districte să fie numiți subprefecți armeni; să fie format un corp gendarmesc, recrutat pe jumătate din Turci și jumătate din Armeni. Din dările strînse în aceste districte o a patra parte să încurgă în visteria statului, ear' restul să rămână pentru trebuințele vîlăetului. Poarta ar fi primit propunerile acestea în mod amical, după-ce ministrul de externe rusesc Lobanov a declarat ambasadorului turcesc în Petersburg, că Rusia aprobă acest fel de rezolvare a greutăților armenesti.

Reproducem, nu e vorbă, informațiunile acestea, dar' mare crezement nu punem în ele.

Correspondență din Budapesta.

Comedie parlamentară. — Agliardi și Vaszary. — Alegerile viitoare. — Tinerimea română. — „Papa Coressi” — Alexits renegatul. — Manifestațiunile socialiste.

Budapesta, 2 Maiu.

Călătoria nuntului Papei în Ungaria i-a scos din sărite pe guvernantii maghiari. Bánffy a făcut să fie interelat de Terényi Lajos, fost fișpan al Bichșului, și ca efectul comediei să fie mai mare, a și răspuns imediat, ridicând acusa asupra nuntului, că „maniera, vremea, conduita, relațiunile ce l-au petrecut la fiecare ocaziune a petrecerii sale între noi, au făcut asupra lui o impresiune, că nuntul a trecut hotarul, ce-i compete, ca unui reprezentant al unei puteri străine cu deosebire pentru relațiunile noastre interne.

Bánffy recunoaște dreptul Papei de a influența în cele spirituale pe catolicii din Ungaria, însă Roma și acest drept numai prin primatele îl poate exercita, că așa prescrie dreptul public al Maghiarilor.

Nuntul papal a transgresat sfera sa de drept și de activitate. Prin urmare guvernul maghiar în concordie cu ministrul comun de externe a dat știre Sântului Scaun din Roma, că procedura nuntului are aparență ca-și-cum Roma ar vră a se amesteca în lucrurile interne ale țerii. — Firește, partidul guvernamental a aplaudat ostentativ pe Bánffy, care așa voeste să dea un afront catolicilor, cari zi de zi se întăresc și se pregătesc. De altfel acest pas al lui Bánffy va face mare senzație și amărâciune între mambrii catolici ai Casei Magnaților.

Alegerea dela Nitra, care n'a fost mai puțin liberală decât cea dintâi, deasemenea a făcut un resens general nu numai în țeară, dar' și în Austria. În cercurile bine informate se aude, că în toamna viitoare de sigur au să se întempele nouele alegeri.

În Viena a făcut o penibilă impresiune alegerea lui Kossuth, care a fost arangiată cu știrea și învoirea guvernului, ca să cadă candidatul guvernamental, până-ce în Nitra toate s'au iertat în contra partidului catolic.

Sînt unii, cari zic, că însuși primatele n'a văzut bucuros pe nuntul în Ungaria, și și dintre catolici sînt cărora n'au părut bine visele și declarațiunile lui Agliardi, însă nu pentru-că ar fi stîrbit drepturile primatului, ci pentru-că i-au tras din virtueta stră-moșească a paștilor din „dulce far niente”.

Vaszary a ținut azi o vorbire în „Szent-István társulat”. Vorbirile acestea sînt tot de mare însemnătate în vieța catolicilor matele însă n'a aflat o materie mai nată să vorbească, decât consecuențele mului. Toată vorbirea n'a fost decît terea cunoscutelor locuri comune în atheismului.

În loc de îmbărbătare și însuflețire deprimare, o desperare se ivește din desperare tristă de altmintrelea este ca-ristică și în vorbiriile cătorva prelați români.

În mare parte putem zice, că a stare deprimată și desperată a arhieriei urmează din servilismul lor trecut. Ace-pare reu că s'au lăsat a fi duși de guverna- ca să-și acopere negrijirea păcătoasă s' fundă într-o melancolie profetică: „Vai cine ne-a asculta cuvintele?”

Această deprimare grasează și în neretul de aici. Nici o mișcare, nici un de-vieță românescă națională. Câte- se ține, nu-i vorbă, câte o disertațiune societatea „Petru Maior”, dar' acestea n'au cît o valoare literară, fiind abstracte ca

FOIȚA „TRIBUNEI.”

Limba mea *).

— Poezie. —

De

Nicu Stăjărel.

N'auziți... în depărtare...

Ce s'aude?... O cântare!

Un cântec de veselie

Dela-o mândră ciocărlie.

Doamne! fericită-i ea,

Cântă 'n dulce limba sa!

Dar' filomela iubită

Nu ne duce în ispită,

Nu ne face 'n loc să stăm,

Glasul ei să-l admirăm?

Pentru că ea n'ar schimba,

Cu alte limba sa?!

Primăvara când sosește,

Și cucul ne veselește.

„Cucule cu pene sure,

„Mândru cânti tu prin pădure!”
Pentru că tu n'ai schimba
Cu alte, limba ta?!

Dar' dulcele cântărețe,
Cu limbile lor mărețe,
Sînt și ele dușmănite,
De cele cu limbi urite:
Cari ori-cât s'ar încerca
Limba nu le-o pot schimba.

Eu nu sînt privighitoare
Nici pasere cântătoare:
Eu sînt copilă Română,
Și am limba mea străbună,
Dela Traian cel bătrîn,
Păstrată la maica 'n sîn!

Maica când m'a legănat,
Românește 'mi-a cîntat,
Românește 'mi-a doinit
Până când eu m'am trezit.
Și ori-unde m'oiu trezi
Limba maicii voiu vorbi!

Și de-aș trăi zile rele,
Nu las limba maicii mele,
Că de 'ma-s lăsa de ea

Și strămoșii din țertnă
'Mi-ar striga: Nu ești Română!”

Un străin de m'ar grăi,
Și 'mi-ar zice: „Vrei să fi,
'O ființă mai aleasă...
„Dar' să-ți lași limba de-acasă!”
I-aș răspunde:
„Să mă faci împărăteasă,
„Nu las limba mea aleasă!”

Idyl de Maiu.

E primăvară desfăcătoare de muguri...
Zi caldă și frumoasă, cum sînt frumoase zile de Maiu, când albastre floricele de myosotis, lăcrimioare blănde și veștejite vio-rele cu capul plecat pe frunză, împeștrează livezile înverzite. În crânguri priveghitoarea cîntă vesele doine de amor, de care reîntine-rește și îmbătrînitul codru...

Așa e de frumos pe afară, sub cerul senin albastru, pe deschisul sin al naturii! Și atât e de dulce să rătăcești pe cărări strîmte, să ascuți șoapta părășului de munte, cîntul priveghitoarei și basmele despre o ne-înțeleasă taină, ce 'ți-le povestește solitarul codru, martor tăcut al vremilor și atîtor jură-

Pe cărările strîmte rătăcesc și ei...

Uitați de sine și de lumea întreagă
ascuți și ei basmele codrului și doina păs-
săruicii din crâng, și se deschid și inimile lor
să primească razele calde de iubire, în care
tinoată natura întreagă....

Se așază sub un copac mare, aproape
de trunchiul lui acoperit cu mușchii us-at.
El șede răzimat cu spatele de copacul înalt
și ea își lasă capul ei frumos pe brațele lui
cu fața spre cer, și cu ochii ei albaștri ca
cel mai cristalin ametist, privește în fața lui
pală. Privirile se încrucișază și tainele inimii
lor atât de clar se reogindesc în aceste
priviri, atâtea povestitoare despre un dor ne-
bun, ascuns...

El se pleacă spre ea, aproape de frun-
tea ei înaltă, pe care joacă mișcate de vînt
câteva fire aurii din părul ei mătăsoș.

— Cînt ești de frumoasă astăzi, în mijlocul
naturii virginale! Și căi de mîlt aș vrea ca
clipa de acum să fie lungă, lungă ca o veci-
nicie întreagă, să pot privi mereu în ochii tăi
frumoși, să-mi port degetele în părul tău
moale și să-ți sărut fruntea... și ochii... și
fața... O lasă-mă să te sărut, numai odată să

— Ai zis numai odată?... odată
poți săruta, dar' numai odată!... Și a
alege, fruntea... ori ochii... ori fața...

Și zîmbește ademenitor, cu un zîmbet d
de ispită, care-ți fură și minți și inimă în
singură clipire...

El privește apoi plin de emoțiun
femea din brațe, privește la fruntea ei sen-
la ochii mari albaștri, la tenul ei catie
Stă îndolnic.

Ea-și închide ochii, pleoapele mar
tremură nervos și ea pleoapele îi tremur
trupul ei dornic...

— Și-acum mă poți săruta... odată.
singură dată și numai o clipă, până când
voiu ține genele închise. Alege deci, frun-
ori ochii... ori fața...

Se pleacă spre ea și buzele lui
de dor ferbite se lipeșc strîns de — frun-
ei albă... Apoi își ridică repede capul și p
vește la ochii ei rămași închiși, ascunși
pleoapele tremurătoare de dor...

Își ridică și ea genele mari, prive
adanc în fața lui perplexă, și încet, și abia ș
titor îi zice:

— Câtă conștiință și ce puțin amor!..

Dela-49.

*) Declamată în Dumineca Tomii în sala del.

Din 29 Apr. v. — 4 ore p. m.	Cass
Renta rom. per 1875 5%	100
Renta română amort. 5%	97
Renta (Schuldverschreib)	99
Oblig. de stat C. F. R. 6%	—
Renta rom. (Rur. conv.) 6%	100
Împrumut municipal 5%	87
scrisurî func. rurale 5%	—
scrisurî func. rurale 7%	—
dem urbane 7%	—
" " 6%	102
" " 5%	87
Banca-Nat. (100 lei vers. intr.)	1468
Soc. Dacia-Rom. (250 lei vers.)	420
Soc. de Asig. Nat. (200 lei vers.)	437
Soc. rom. de reasig.	118
Soc. de cou (250 lei vers.)	106
Oblig. Cassei Pensiuilor	280
agio	—
Schimb.	
Londra 3 luni	—
" cek	—
Berlin 3 luni	—
" cek	—
Paris 3 luni	—
" cek	—
Viena	—

*

Reuniunea învățătorilor gr.-cat. din comitatul Sibiuului a ținut de curând o adunare generală. „Unirea” publică un raport foarte amănunțit și îmbrăcător, din care extragem o aplecare: Din rapoarte se vede, că reuniunea pășeste cu hărnicie înaintea în toate privințele, cultivându-se membrii ei prin conveniri și sfaturi reciproce și prin înființarea unei frumoase biblioteci, ale cărei cărți nu le umple praful, ci se cetesc, mai departe prin

Nrl. 1441/95.

[1652] 1-3

Publicațiune de exarëndare.

Comuna Lanerâm exarëndează în calea licitațiunii publice, care se va ține la 28 Iunie a. c. a. m. la 10 ore în cancelaria subscrișului pe termen de 6 ani, începând dela 1 Octomvrie 1895 și până la 30 Septemvrie 1901, moara proprie cu șese petri.

Prețul strigării este 1475 florini, valdiul 150 fl.

Condițiunile se pot vedea la primăria comunei Lanerâm.

Sebeșul-săsesc, în 1 Maiu 1895.

Protopretor.

Două cărți folositoare

pentru țeranul român

au apărut tocmai și se află de vânzare în librăria Institutului Tipografic T. Liviu Albini, Sibiu, strada Măcelarilor 21:

INDREPTAR PRACTIC
IN
ECONOMIA RURALĂ
compus de
cel 12 prești întemnițați în Cluj.
Prețul 1 fl. v. a.

COMASĂRILE

de
Elia Dopp.

Prețul 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Piperuș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcărul.** Obiceiurile țeranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Fica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărășnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Băstăm de mamă.** Legenda populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Némecová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 d. sau 3 lei la 30 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Genuștea.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un peșitor îndărășnic.** Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Priletenul meu Văntură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Balada de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârșitul.** Comedie de Moliere. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Nuseiu-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bre Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba Iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Possacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Orcitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Eusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbișoniu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. **Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragioli. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milici.** Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

„Cumpără dela faur, nu dela cârpaci!”

zice un proverb vechiu.

Aceasta cu drept cuvânt pot a o referi la stabilimentul meu, căci numai un astfel de mare comerț, cum e al meu, are mari cantități de mărfuri pe comptant și alte avantaje, spese ieftine, care în fine sunt în favorul cumpărătorului.

Mostre minunate se trimit la musterii privați gratis și franco. Cărți și mostre, ca cum n'au mai fost până acum, pentru croitori se trimit nefrancate.

Stofe pentru haine.

Peruvian și Dosking pentru înaltul cler, stofe după prescripțiunile regulamentului pentru uniforme funcționarilor c. r. și pentru veterani, pompieri, gimnastici, livree, loden, stofe pentru billard, trăsuri, mese de joc impenetrabile, pentru jachete de vânători, stofe de spălat, pleduri de călătorie dela fl. 4 până la 14 fl. etc.

Accesorii pentru croitori (precum căpșeală de mâneci, nasturi, ace, ață etc.) Mărfuri de lână, curată, trainice, bune, nu ca sărențe ieftine, care nu fac nici cât prețul pentru croitor, recomandă

Joh. Stikarofsky,

Brünn (Manchesterul Austriei).

Fabrica cea mai mare de stofe în valoare de 1/2 milion florini.

Trimite numai cu rambursă.

Păziți! Agenții și hauserii au obiceiul a vinde proastele lor de mărfuri sub numirea de Joh. Stikarofsky. Pentru a preîntîmpina rătăcirea onor. public aduce la cunoștință, că la acest soi de oameni eu nu vînd mărfă cu nici o condiție.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit

de cuverte, cerneală, recușite de scris, ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit

de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină de epistole cu plicuri în casete.

EDITURA

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei”

Dicționar

român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiu

Strada Măcelarilor 21.